

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

530

פרשת מצורע תשפ"ד

שנקבל נקנה ספה. פרסמנו שיש לנו למכירה עגלה במחיר של 1,200 שקלים, אבל אף אחד לא הגיע לקנות אותה.

והנה, שבוע שעבר ביום חמישי התקשרה אלינו אישה שברצונה לקנות את העגלה. היא התחילה להתמקח על המחיר, אבל אנחנו לא הסכמנו להוריד את הסכום, הרי אנחנו זקוקים לכסף עבור ספה. האישה לא ויתרה. היא שפכה את ליבה שהיא זקוקה לעגלה בשביל ילד חולה, והיא מבקשת מאד שנוריד מהמחיר.

בשלב הזה התעוררו רחמינו. 'אנחנו לא מורידים מהמחיר', אמרנו. 'אנחנו נותנים לכם את העגלה במתנה'.

אמרנו לעצמנו: 'המצווה חשובה לנו הרבה יותר מאשר הספה, כמו שהסתדרנו עד עכשיו ללא ספה, נמשיך להסתדר בעזה' ולחיות כך בשמחה ושלוה'.

העגלה יצאה מהבית, ומה התרחש באותו יום שעות ספורות אחרי כן? ניחשת נכון... דופקים בדלת ביתנו ומביאים לנו ספה! זכיתי לתת מכל הלב, וקיבלתי הארת פנים נפלאה. [מתוך 'השגחה פרטית']

וְלָקוּזוּ לְמִטְאֵהָר עֲלֵי תִּצְפְּרִים זֵזִיּוֹת (יד, ד)

לפי שהנגעים באין על לשון הרע, שהוא מעשה פטפוטי דברים, לפיכך הוזקקו לטהרתו ציפורים - שמפטפוטין תמיד בצפצוף קול (רש"י)

את הסיפור המפעים הבא קיבלנו מפי גיבוריו, מילה במילה. זהו סיפור שמדהים את כל שומעיו, וזה דבר המעשה: היה זה בכ"ד בניסן תשע"ז, בשעת צהרים בהירה ונעימה. בחלון בית משפחת כהן, בקומה השלישית של בנין המגורים ברחוב אגרות משה 5 בשכונת רמת שלמה בירושלים, התייצבה לה ציפור דרור רגילה למראה, בעלת מקור מחודד במיוחד... הציפור שנראתה רגילה לכל דבר, התייצבה על אדן החלון, נתמכת מעת לעת בסורגים המקיפים אותה מכל עבר, והחלה מנקרת, נוקשת, מצפצפת, מכה בחלון...

כשזה קורה במשך דקה שתיים - זה סביר. כשזה קורה במשך 10 דקות - זה מעט מוזר. כשזה קורה במשך כל היום - זה משונה מאוד, מאוד מאוד משונה! אך כשהדבר חוזר על עצמו יום אחר יום - זה כבר הרבה יותר ממשונה,

זאת תהיה תורת המצורע (יד, ב)

על שבעה דברים נגעים באין... ועל צרות העין (ערכין טז).

צרות עין וחוסר פרגון לזולת מביאים נגעים ובידוד חברתי, ומאידך - 'מידה טובה מרובה ממידת פורענות' - נתינה מתוך עין טובה ופרגון מביאה אחדות ושמחה, ברכה וכל טוב.

* * *

מספר ר' יהודה קליין מביתר עילית: "היה זה בשנת תשפ"א ביום חמישי פרשת תרומה, אחי מתקשר אליי ושואל: 'רוצה ספה? מישהו הביא לי למסירה'.

האם אני רוצה? לא יודע, לא הספקתי עדיין לחשוב על כך. אמנם ידעתי כי ביום מן הימים תהיה לי ספה, אבל לא עלה בדעתי שפשוט ימסרו לי אותה מאי מי... "באמת אין לי ספה", אמרתי לאחי היקר, "יפה שחשבת עלי".

סיימתי את השיחה מבלי לענות תשובה ברורה, אבל המובילים היו כבר בדרך... תוך חצי שעה הייתה הספה בכניסה לבניין שבו אני מתגורר. בשלב זה התברר כי אחי דיבר בלשון המעטה... בכניסה לא עמדה 'ספה', אלא 'ספות' - שלוש במספר, ספה אחת של שני מושבים, ושתיים נוספות של שלושה מושבים. היה יפה אם המוסרים היו מארגנים לנו גם שעות פנאי כדי לשבת על כל אלה, או לפחות רצפה בגודל מתאים כדי לאחסן את מערכות הישיבה הללו... אך כיון שהם לא עשו זאת, החלטתי להמשיך את השרשרת ולברר אצל השכנים האם הם מעוניינים בספה. אשתי פנתה לשכנה הראשונה שעלתה בדעתה, דפקה על דלתה, הציעה לה ספה, וזו שמחה שמחה גדולה.

"אם אני רוצה ספה?" היא חוזרת על השאלה, "ודאי שאני רוצה! אשמח מאד לקבל אותה!"

לא בלי סיבה השכנה שמחה כל כך. ברגע שנחתה הספה בבית השכנים הסתיים שרשרת אירועים מעניין להפליא, וכך סיפר לי אותו שכן במוצאי שבת פרשת תרומה: 'מזה זמן רב אנחנו רוצים לקנות ספה, אך התקציב אינו מאפשר לנו. לכן החלטנו למכור עגלה שכבר לא שימושית אצלנו ובכסף

זה מסיט את תשומת הלב ומתחיל 'לנקר' בראשם של בני הבית...

הציפור התייצבה מדי בוקר, בחריצות ובזריזות, בעת הנץ החמה. מאז, במשך שעות ארוכות ולפעמים עד שעות אחר הצהריים המאוחרות - היתה מכה במקורה, מצפצפת בפיה, מנקרת בשולי התריס, מקפצת בעצבנות על אדן החלון. כל נסיונות הגירוש, תליית דיסקים, הצבת דחלילון - לא הועילו. כלום לא עזר, כלום.

יום ועוד יום חולפים, ובני המשפחה לא ידעו את נפשם. משהו מוזר עובר על ביתם, זה כמה ימים שהפכו כבר לשבועות, כל יום, בדייקנות וללא איחורים וחיסורים, הציפור מתייצבת על משמרתה, ומפירה את השקט בצפצופיה ודפיקותיה על החלון. גם אם נפלה מהחלון, הוטמנו לה מכשולים, גורשה בחמת זעם - תמיד מצאה את הדרך לחזור ולהתייצב באותו חלון, למצוא מקום לכפות רגליה ולהוסיף להכות ולצפצף בעוצמת ווליום הולכת וגדלה...

הענין המוזר הוסיף ונמשך, ובני הבית כבר ניסו כל פדיון נפש אפשרי, זעקו בגרון ניחר 'מחול לך', וערכו סביבה סיבובים, תיקונים, פרקי תהלים ועצות אחרות. כל סגולה נוסתה, כל כלי טכני, רוחני, גשמי או מקצועי - נוסה והוכתר בכישלון מוחץ. שוב ושוב הציפור כאן, לא מתכוונת לוותר על ההרעשות שאינן פוסקות...

כבר חלף יותר מחודש ימים של סיוט מתמשך, ולאחר חג השבועות החליט ראש המשפחה, הרב אהרן כהן, לגשת לכותל המערבי ולשאת תפילה חמה מעומק הלב, כדי להבין מה הרמז הנשלח אליו משמים באמצעות הציפור, מהו הקול, אותו עוף השמים מוליך אליו.

לאחר שנשא תפילה נרגשת, נזכר ביונתן בן עוזיאל עליו נאמר שעוף הפורח מעליו נשרף, והרהר לפתע, שאולי בספרו - תרגום יונתן בן עוזיאל על המקרא, ימצא את הפתרון לבעיית הציפור... הוא החליט לחפש בתרגום יונתן בן עוזיאל, למצוא מקום בו הוא דן בנושא הציפורים. כשפתח את פרשת השבוע הנוכחי - פרשת מצורע, הביט בתרגום ובפירושו ונחרד מהגילוי המרעיש שלפניו. עיניו ניצתו באחת, ידיו רעדו, הדברים הכתובים פשוט החרידו את נפשו - - - שתי ציפורים היה מביא המצורע, שנענש על דיבור לשון הרע, ביום טהרתו. האחת נשחטת, והשניה משולחת לחופשי. מגלה התרגום יונתן את מטרת שליחת הציפור לחופשי, כדי שאם חלילה יחטא שוב היהודי בלשון הרע ועתיד ללקות בצרעת, תשוב הציפור המשוחררת לביתו, תנקוש ותזכיר: לא אדוני! אל תיכשל שוב בלשון הרע! זכור נא את הציפור שהבאת בעבר לאחר הצרעת, שמור פיך ולשונך!

הרב כהן נרעד. האומנם? ציפור נוקשת בחלון - זו משמעותה? ענין של תיקון חטא לשון הרע? על מה מדובר?! הוא החל להרהר בקורות אותו, מבקש להבין מה

קרה. ואז נזכר: בתו, בהיותה נערה, למדה מדי ערב שתי הלכות בספר 'חפץ חיים'. זה היה מנהגה המבורך, אותו שמרה במשך תקופה ממושכת ללא הפסקה: יום אחר יום היתה מוצאת כמה דקות שקטות, ומתיישבת ללמוד הלכות לשון הרע. בחודש אדר שחלף כמה חודשים קודם - התחתנה הנערה ובנתה את ביתה, ומאז - פסק מביתו קול לימוד הלכות לשון הרע! לא יאומן! בביתו עלה ברמה קול לימוד הלכות לשון הרע במשך שנים, אך לפתע הדבר נפסק בחודש אדר. ובחודש ניסן החלה הציפור להתייצב בחלון, נוקשת ללא הרף, מבקשת משהו! היתכן כי זו הסיבה שהביאה את הציפור לחלוננו? האומנם היא מתייצבת להזכיר את חובת הלימוד היומי וההתחזקות בשמירת הלשון?!

עוד באותו יום, קיבלו על עצמם הרב כהן ובני ביתו להתחזק בלימוד שמירת הלשון ולא לוותר על לימוד ההלכות מדי יום. וראו זה פלא - שלולא סופר לנו מפי הרב כהן בעצמו היה קשה להאמין לו - אך אלה הן העובדות ללא כחל ושרק: ביום המחרת התייצבה הציפור בחלון, הביטה אל תוך הבית, אך כבר לא נקשה, כביכול מבקשת לוודא שהלימוד היומי נשמר בקפידה רבה... לאחר יומיים, פסקה הציפור מלהתייצב על אדן החלון, נעלמה ואיננה...

משפחת כהן התרגשה, נרעדה לגלות את הדבר. אכן כן, הציפור התייצבה להזכירם את חובת לימוד הלכות שמירת הלשון, נקשה וצפצפה, ביקשה והתחננה, הזכירה ללא הרף: אל תזנחו את הלימוד היומי, אל תוותרו על שעת התחזקות יומית למען טהרת הפה!, רק כאשר הצליחו להבין את כוונתה - שבו השקט והשלווה לביתם, באופן פלאי ומעורר השתאות!

הבה נתבונן במסר הכביר העולה מהסיפור, שגיבוריו חיים עמנו ומעידים בכל פה. אמנם, את התזכורת הם קיבלו, אבל בעצם - זו תזכורת עבור כולנו: כמה חשוב לייחד זמן ללימוד ההלכות, להתחזקות יומית בשמירה על טהרת הפה והלשון, ואם לא עכשיו אימתי? בפרשת שבוע זה העוסקת בחטא הלשון, זו הזדמנות לתפוס את עצמנו בידיים, לכונן לנו סדר לימוד קבוע בהלכות שמירת הלשון, שיהיו לנו דקות התחזקות יומיות שישמרו על לשוננו מכל חטא ועוון. כך נבטיח שפינו יישאר טהור ושמור, ונזכה בחיים ארוכים ומאירים, שמחים ומאושרים!

* * *

הוא היה בחור צעיר לימים, וכבר אז ניכרו בו אותות הצטיינות נפלאים. הנער הצעיר עמל בתורה באהבה ובשקיפה, עבד את בוראו בכל לב ובדבקות הראויה לשבח. כל רואיו ומכריו הכירו בו כי הוא זרע ברכ' ה', ולכולם היה ברור כי לגדולות נועד... אך למרבה הצער, לא ארכו ימי הטובה. 'דודי ירד לגנו ללקוט שושנים', הקדוש ברוך הוא בחר לעצמו את העלם הצעיר, וקטף אותו ממשפחתו בטרם

עת, בטרגדיה בלתי נתפסת. הנער הצעיר נלקח לבית עולמו, ואת הצער והיגון שהשתררו בקרב משפחתו וחבריו - לא נוכל לתאר...

אך יותר מכל, השפיע האסון על אמו של הבחור הנפלא הזה. הנער היה קרוב לליבה, את מיטב תפילותיה ודמעותיה השקיעה בצמיחתו הרוחנית, במיטב כוחותיה התמסרה לראותו עולה בתורה וביראת שמים, ובפטירתו - התקשתה להתאושש מהאסון הכבד. מדי יום היתה ממררת בבכי על בנה, לא פסקה מלדבר בשבחו ולקונן על לכתו, וככל שנקף הזמן - היה נראה כי דברי חז"ל 'גזירה על המת שישתכח מן הלב' - כביכול פסחו עליה, שכן היא התכנסה בכאבה ושקעה בו.

היה זה לילה אחד, מרגש ומרטיט, שלא יישכח מליבה של האם לעולם. כמדי ערב היא עלתה על יצועה. והנה, באישון ליל, בחלום, הבחינה בבנה יקירה צועד לקראתה, פניו מאירות וזכות וחיוך גדול של שמחת חיים על פניו. היא נרעדה והתרגשה, לרגע עמדה המומה כנגדו. פחד, התרגשות, אימה, שמחה, חרדה ורטט - שלטו בה בתערובת בלתי נשלטת... לא היה לה כל ספק: זו דמותו, זה בנה שנפטר לא מזמן. הנה הוא כאן לנגד עיניה, כנראה קיבל אישור נדיר ממרומים לבוא אליה בחלום הלילה. דמותו קורנת, מבטו חיוני ועירני כבחיוו, והיא עומדת כנגדו, רועדת בחוסר שליטה, המומה ממראה עיניה!

"שלום אמא", הוא התקרב אליה, "אל תצטערי עוד על לכתי, נתנו לי אישור לבוא לשרך כי זכיתי במקום גבוה בשמים, אני נמצא במקום טוב מאוד. מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, בנך הגיע למקום טוב בגן עדן, הכל בסדר ויותר..."

האם התאוששה קמעא מההלם, שמחה על המידע המרגיע, ואז ניצלה את ההזדמנות לשאול: "גלה נא לי בני יקירי, אמור לי בבקשה סוד אחד מכבשוננו של עולם, משהו ממה שקורה שם למעלה, באטמוספירה הרוחנית, רבבות קומות מעלינו..."

ובאותו רגע, הנער - שנזהר כל ימיו מחטא לשון הרע - גילה את אוזניה: "דעי לך אמא, שבישיבה של מעלה יושב ה'חפץ חיים' כל העת, וכל יהודי שלומד בספרו 'חפץ חיים' ו'שמירת הלשון', וכן מי שמשדל ומעודד אחרים ללמוד בספריו, ומשקיע כוחות ומאמץ להתחזק ולחזק את שמירת הפה מכל לשון הרע - ה'חפץ חיים' בכבודו ובעצמו עומד להמליץ עליו טוב, לבקש מבורא עולם למענו - להרעיף עליו משמים שפע טובה וברכה!"

"ולא זו בלבד, אמא", הוסיף הנער, "אלא שכל האסונות בעולם הזה, כל הטרגדיות, המחלות, כאבי הלב - הכל נובע מחטא הלשון, הכל נגזר בגלל לשון הרע. החטא הנוראי הזה מביא לעולם את כל הרעות, בעטיו מתרחשים אסונות קורעי לב וטרגדיות נוראיות. רק ההימנעות המוחלטת

מלשון הרע - היא המבטיחה לעצור את האסונות ולהרעיף על העולם טובה וברכה!" - סיים הנער את דבריו, ביקש מאמו לפרסם זאת, ואז נעלם ונמוג אל האופק...

האם התעוררה, מכוסה זיעה קרה ורוטטת בהמיה. עיניה דמעו, היא זכרה את דבר החלום היטב, כל מילה ממנו עמדה חיה, צלולה ובהירה לנגד עיניה. כפי שביקש, היא פרסמה את מה ששמעה מעולם האמת, ובאמצעותה הגיע אלינו דבר החלום, כפי שסיפרו הגה"צ רבי **צבי מאיר זילברברג** שליט"א, כדי ללמדנו: איננו מבינים במה שקורה בעולם הזה. כמה צער ויגון, מחלות ואסונות, טרגדיות מצמררות. לא הרבה פעמים נפתח צוהר ללמדנו על מה ולמה, מעט מאוד פעמים אנו זוכים לגילוי שמימי, כי הכל מתחיל ונגמר בחטא לשון הרע, המילים שאנו מוציאים מפינו הן חץ שלוח השמימה, ואם הן נושאות ארס - הן מביאות הרס... אם הן מלאות משטמה, לשון הרע, דיבורי גנות - הן עלולות חלילה להשיב לעולם הזה צרות שלא נרצה לדעת מהן!. רק התחזקות בשמירת הלשון ושמירה על טהרת מה שיוצא מפינו, בכוחן להבטיח שהמילים שלנו לא יזיקו, ואדרבה - ה'חפץ חיים' בעצמו יעמוד וימליץ טוב בעדנו להרעיף עלינו טובה וברכה. חיים והיפוכם ביד הלשון - ההקפדה על שמירת הלשון היא המבטיחה אושר ושמחה, אורך ימים ושנות חיים!

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב אשר קובלסקי]

ראינו עד כמה חטא הלשון חמור ועונשו רב, ולאידך גיסא כמה רב הוא השכר לשומרי הלשון. אבל השאלה היא איך באמת מצליחים להתגבר על היצה"ר הזה? בשורות הבאות נקבל עצה טובה לזה.

סיפר הגה"צ רבי **ראובן קרלינישטיין** זצ"ל: "אחד התלמידים בישיבת סלבודקא ניגש לראש הישיבה, הגאון רבי **אייזיק שר** זצ"ל שהיה מחנך נפלא, צדיק גדול, חכימא דיהודאי, ושאל אותו: "יש לי בעיה גדולה! יש לי תאוה בלתי נשלטת לספר לשון הרע! בפרט סיפורים כאלו שאף אחד לא יודע... הרי זה כל כך מתוק, ממש זיס, צוקער, והתאוה הזאת בוערת בי כמו אש. האם הרב'ה יכול לתת לי עצה כיצד להתגבר על זה ולא להכשל?"

נענה ראש הישיבה ואמר לו: "אביך היה אצלי לפני שבועיים והתעניין עליך. הוא עשה עלי רושם נהדר, ממש א פיינער מענטש. רציתי לשאול אותך האם גם עליו, על אבא שלך, יש לך תאוה לדבר לשון הרע?"

- "לא", השיב התלמיד. "על אבא שלי אין לי תאוה לדבר לשון הרע".

- "והאם אתה מרגיש שאתה עומד בפני 'נסיון' כשאתה לא מדבר עליו? האם אתה מרגיש שאתה 'מתגבר' על תאוה כשאתה נוצר את פיך ביחס אליו"?

- "לא! ביחס לאבא שלי אין לי כל תאוה לדבר. זה אפילו לא 'נסיון' בעבורי".

- "מדוע? האם לאבא שלך אין חסרונות?".

- "אין אדם ללא חסרונות. גם לאבא שלי יש חסרונות, ובכל זאת אין לי כל תאוה לדבר עליו. ולא זו בלבד אלא אם אשמע מישהו שידבר עליו לשון הרע – לא יתן לי הדבר מנוחה, ולא אוכל לישון כל הלילה".

- "תנסה להסביר לי, מדוע? במה שונה הוא מכל אדם אחר?".

- "על אבא שלי אני לא רוצה לדבר! אני אוהב אותו! וכשלא רוצים לדבר - לא מדברים".

- "אם כן אתה בעצמך נתת עצה נפלאה איך להתגבר על התאוה ולא לדבר לשון הרע על הזולת: תאהב אותו! אם תאהב אותו - לא תרצה לדבר עליו! וכשלא רוצים לדבר - לא מדברים".

רבתי! יש כאן נקודה נפלאה ויסוד גדול! - לפלוני יש חסרונות? אז מה? גם לאבא שלך יש חסרונות, גם לכן שלך יש חסרונות! יתרה מכך, גם לך יש חסרונות! ובכל זאת על מי שאוהבים - אין כל תאוה לדבר לשון הרע!".

[מתוך 'יחי ראובן']

**כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן... וְנָתַתִּי נָזֶעַת
צָרְעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲזוּזֹתְכֶם (יד, לד)**

בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע נותן הבית ומוצאן (רש"י)

לא תמיד אנחנו קולטים נכון את מה שאנחנו רואים, ובאמת, אנחנו אפילו לא קרובים להבין את דרכי ההשגחה העליונה, וכתוצאה מכך לפעמים נראה לאדם שהוא קיבל 'סטירה' מבורא עולם, אבל לבסוף מתברר לו שבעצם היה זה 'חיבוק', כביכול, ממנו יתברך...

* * *

סיפר מרן רה"י הגאון רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל [הדברים הובאו בעלון 'דרכי החיזוק'] את מה שסיפר לו פעם נהג מונית: כידוע, בכל תחנת מונית יש סדרן האחראי להעביר לנהגים את ההזמנות המתקבלות בתחנה, ובדרך כלל פועלים הדברים לפי תור מסודר. אותו נהג סיפר שפעם אחת, כאשר הגיע תורו לקבל את הנסיעה, הגיעה הזמנה לנסיעה לנתניה, אבל הסדרן העביר את ההזמנה לנהג הבא אחריו בתור, מפני שהיה מיודד איתו. נסיעה לנתניה היא רווחית

יותר מאשר סתם נסיעה בבני ברק בתוך העיר, ולכן העבירה הסדרן לידידו זה.

'עמדו בפני שתי ברירות', אמר הנהג, 'או לצעוק על הסדרן ולגעור בו על כך שהוא עושה אפליות; או לוותר, ולהאמין בהקב"ה שכל מה שהוא מגלגל בעולם, הכל לטובה'.

ומה קרה בסוף? הנהג ההוא אכן יצא לנתניה, אבל לא עברו שניות מעטות ובתחנה מתקבלת הזמנה לנסיעה נוספת. הפעם היתה ההזמנה ל...צפת ולמקומות הקדושים בגליל, שהיא נסיעה הרבה-הרבה יותר רווחית מאשר לנתניה...

נהג המונית שנסע לצפת אמר, שאם נרצה לתרגם את מה שקרה כאן במילים פשוטות, נאמר זאת כך: 'הקב"ה רצה שאני ארוויח הרבה יותר, ולכן גלגל את העניינים כך שהסדרן יתן את הנסיעה לנתניה לנהג המיודד עמו, וכל זה היה רק לטובתי. אם הייתי עושה 'בלגן', והייתי צועק ומוחה בסדרן, ועומד על דעתי שהנסיעה לנתניה שייכת לי, הייתי מפסיד את הרווח הגדול שהתגלגל אלי מהנסיעה לצפת...'

כמו כן, סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א על יהודי אחד שנסע לחו"ל לאסוף כסף עבור חתונת בתו. כאשר הסתובב בשכונות החרדיות של בורו-פארק, פגש גביר גדול אחד, וניגש אליו וביקש שיייע בידו. הגביר ביקש מהיהודי שישאיר לו את מספר הנייד שלו, והוא כבר יצור איתו קשר בהמשך. תגובה כזו נחשבת בדרך כלל כהתחמקות, במיוחד כשמדובר בגביר גדול. בליט-ברירה השאיר היהודי את המספר שלו אצל הגביר, אבל היה בטוח שלא יצא מזה שום דבר. כעבור מספר שעות היה צריך היהודי לגשת למקום פלוני, ושכח את הפלאפון ברכב. כשחזר, הבחין לתדהמתו שהגביר חזר אליו. הוא מנסה להתקשר אל הגביר בחזרה, אבל אין קול ואין עונה.

מה עושה אדם מן השורה במקרה כזה? מצטער ומצטער... אוי, כמה חבל ששכחתי את הנייד ברכב... אם לא הייתי שוכח, הייתי זוכה עתה לתרומה הגונה...

עכשיו צריכים להטות אוזן ולשמע מה קרה, כדי להבין שאין 'חבל' בעולם כלל, והכל מתנהל לפי השגחתו ורצונו של השי"ת, והכל-הכל לטובה... לאחר יומיים פגש שוב היהודי שלנו את הגביר, ומיד ניגש אליו ושאל האם יוכל לסייע בידו. הגביר הוציא פנקס צ'קים ורשם לו סכום של עשרת אלפים דולר!!! ואמר לו בנימה של דאגה ש'מחר יש לי משפט קשה, ואני מבקש שתתפלל עליי בעת המשפט'!...

הכל בהשגחה והכל לטובה, הנה, רצה השי"ת בטובתו של אותו יהודי, סידר לו שישכח את הפלאפון ברכב כדי שלא יענה לאותו גביר ואז היה מקבל ממנו לכל היותר כמה מאות דולרים, אבל כיוון שפגש אותו רק עכשיו, לפני המשפט, והגביר רצה שיתפלל עליו, נתן לו סכום גדול שכזה...

[מתוך 'מצוות בשמחה'-הרב מ.מ. צורן]